

om jeg maa bruge det Udtryk — alvorligt heglede igennem, de have hver for sig maattet møde 2, 3 Gange i Ketten for at faa foreholdt de Forklaringer, som Borgmester Thiele, enkelte Medlemmer af Valgbestyrrelsen og en enkelt Stemmefører afgav, og de ere da, som der staar i Protokollen, stadig indtrængende og alvorligt formanede til Sandheds Følge — hvilket forøvrigt er noget, som jeg slet ikke har noget imod; jeg finder, at det netop er meget rigtigt, at man klemmer løs paa Vidnerne for at faa vide, om de nu ogsaa ere sikre paa, at de have talt Sandhed. Disse Vidner have altsaa bestaaet en Ildprøve, og der er derfor Grund til at tillægge deres Forklaring en særlig Gyldighed fremfor Vidnerne fra den anden Side, som der er blevet taget meget kempeligere, jeg kan godt sige: med Sløjelskhandsker paa. Jeg kan ogsaa anføre, at naar Vidnerne paa den Maade have været til Kontraprøve, saa har ved en af Lejlighederne Borgmester Thiele overværet Forhøret og faaet Lejlighed til at rette Spørgsmaal til dem. Han var deres Borgmester og Politimester til daglig Brug, og naar altsaa Vidnerne saa haade ham og Virksommer Lund og fik Spørgsmaal fra dem begge, saa kan man da nok sige, at disse Vidner have været under dobbelt Ild. Jeg tror for øvrigt ikke, at der er nogen Grund til at klage derover, og jeg fremhæver det ikke af den Grund, men kun fordi jeg mener, at dette i høj Grad maa siges at forbedre Vidnernes Kvalitet.

Jeg skal nu ikke komme dybere ind paa disse Vidneforhør. Jeg frygter næsten for, at jeg har opholdt Tingets Tid vel meget dermed. Derimod kunde jeg ønske at udtale nogle Ord om dette Spørgsmaal, hvad der er Folketingets Praksis ved saadanne tvivlsomme Valg som det, der foreligger her. Det er blevet gjort gældende i Mindretallets Betænkning, at Folketingets Praksis er den, at selv om der er oplyst at foreligge Fejl og Overtrædelser af Valgloven, bliver Valget dog ikke forkastet, medmindre det kan antages, at Overtrædelserne har faaet Indflydelse paa Valget, og for at styrke denne Udtalelse om, hvad der skulde være Folketingets Praksis, har jo Mindretallet i sin senere Erklæring paaberaabt sig forskellige fremragende Medlemmer af dette Ting, nuværende eller tidligere, som skulle have udtalt, at saaledes var Folketingets Praksis, og vi hørte jo nys, at det ærede Medlem for Aarhus (Reis) nævnedes et Par af disse Tilfælde. Han nævnedes en Udtalelse fra det ærede Medlem, der nu beklæder Formandspladsen (Sofus Høgsbrø), angaaende Valget

i Aarhus og af Chr. Rimestad angaaende samme Valg, men det ærede Medlem glemte at huske Tinget paa — jeg antager for øvrigt, at vi huskede det allesammen — at disse to Medlemmer, som da om Folketingets Praksis udtalte sig i den Retning, som det ærede Medlem for Aarhus ønskede, bleve i Minoritet ved Afstemningen. Folketinget fulgte dem ikke ved Afstemningen, men Flertallet kasserede Valget og gav derved til Rende, at det ikke opfattede Folketingets Praksis paa den Maade, som disse to Medlemmer havde opfattet den. Paa samme Maade kan det med Hensyn til ethvert af de ærede Medlemmer, nuværende eller tidligere, som paaberaabes i Mindretallets Tillægserklæring, paavises, enten at de, hvor den paagældende Udtalelse er brugt, ere forblevne i Minoritet, eller at der foreligger andre Udtalelser og andre Afstemninger af dem, hvor de ere gaaede imod det, som Mindretallet nu vil hævde skulde være Folketingets Praksis. Det, der er Folketingets Praksis i saadanne Sager, det er ikke noget, der kan afgøres ved at paaberaabe sig, hvad den ene eller den anden til den ene eller den anden Tid har sagt. Den paagældende kan være et nok saa fremragende Medlem af dette Ting, ja selv det mest fremragende Medlem af Tinget, saa kan det godt hælde ham at komme i Minoritet. Det, det derimod gælder om at paavise, er, hvilke Udtalelser der foreligger af Tingets Flertal i en Betænkning, hvilke Udtalelser der foreligger af Ordførere ved Valgbrevets Prøvelse i Tilfælde, hvor Tinget har fulgt Ordføreren og derved stadfæstet hans Udtalelser gennem sin Afstemning. Naar man gaar den Vej, vil det meget hurtigt vise sig, at det, som er Folketingets Praksis i den Art Sager, er netop det, at naar det først er bevist, at Valgloven er overtraadt, saa bliver Valget forkastet, ubetinget forkastet, medmindre det anses for at være bevist, at Overtrædelserne ikke har gjort nogen Skade. Det sidste kan anses for at være bevist gennem en meget stor Stemmeforskell, men saa snart Stemmeforskellen bliver mindre, saa stige Fordringerne til Bevist, saa vil man have absolut og positivt Bevis for, at der ingen Skade er indtraadt ved, hvad der er sket. Jeg har gaaet en Del Afgørelser af Folketinget i saadanne Sager igennem, og den første Lejlighed, jeg finder, hvor der er en Udtalelse om, hvad der skulde være Folketingets Praksis, en Udtalelse af den paagældende Ordfører, som Folketinget fulgte ved Afstemningen, er ved Prøvelsen af Valget i Mariager i 1866. Forhandlingerne findes i Tidenden, Sp. 1327 ff. Det ærede Med-